

I Norges barske fjelde
høres sjældent fuglesang;
men vindens, regnens egen melodi -
i dale, som højt i sky.
Da bliver vi mennesker små,
ja, da viser livet sin styrke,
da finder sjælen fred,
i ly af fællesskabet og
naturens mosaik.
Det hele er et under
livets billed symfoni.

Eva Denning 2013

DAG 7. Olden Camping Gytri - udflugt til Brikdalsbreen Som man kan se, så hænger skyerne lavt fra morgenstunden og det regner. Vi har været med Henning allerede i går inden vi kørte ned til campingpladsen og har hjulpet ham med at købe et lille telt. Det er meget lille og regnen trommer ned på den stakkels mands tag og han er fortrukket til Golf'ens trygge kabine. Britt er foregangskvinde med et forslag om, at Henning tilbydes aftensmad på skift hos deltagerne og alle indvilliger heri. Vi vil selv lægge for.

For enden af søen (foto foroven) kan vi skimte gletjeren Brikdalsbreen. Den kan ikke ses hele tiden, for skydækket skifter ustandselig landskabets udseende. Selvom det er regnvejr, så er her usædvanlig smukt og stille. Vi hører ikke engang den stadige strøm af turistbusser, som fragter gæster fra krydstogtskibene i Stryn, Olden - og endda længere væk fra.

Egentlig behøver vi slet ikke tage den lange gåtur til Brikdalsbreen, for mens vi skuer op på fjeldet lige over os, da skydækket letter en smule: der gænger en ordentlig klat is fra Jostedalsbreen lige over vores hoveder (foto på forrige side). Ruth og jeg er nu alligevel spændt på et gensyn med Brikdalsbreen, som vi har besøgt for mere end 20 år siden, dog var vi forberedt på en skuffelse. Vi har jo hørt om klimaforandringens skadelige virkninger på gletjerne over hele verden. Jeg bruger først nogle timer på at fotografere i campingpladsens nærmere omgivelser, derefter få en snak med lejrchefen og iøvrigt afregne for deltagernes ophold, først da vejret har klaret en smule op over middag, begiver vi os afsted til Brikdalsbreen. Jeg må have været i bedre form for 20 år siden, når jeg husker vandreturen fra p-pladsen til selve breen som ca. 2 km. Den er på 3,5 km og i betydeligt stejlere terræn end jeg husker. Hvad gør dog det, når man har tiden for sig selv? Det har man da heldigvis i den alder, man har.

Detaljer
fra
Brikdals-
breen.

Hvad skal jeg i øvrigt klage over? På vor vej op møder jeg alderspræsidenterne på 83, hvor Hanne er betydelig dårligere gående end jeg. Regnfrakkerne bliver pakket ned inden vi når halvvejs op til isen, det er rigeligt med kropsvarme under det tøj, som man anstændigvis må beholde på kroppen. Der er dog et lille vandfald undervejs, som skal passeres og her "regner" det, når man skal passere vanddampene. Det er selvfølgelig ikke damp i gængs forstand, men det vand som ved nedslaget pulveriseres til bittesmå dråber. Undervejs finder vi en række små naturmotiver og i selve gletjersøen mennesker, der bygger små varder. Har vi oplevet det før?

Det er kun 7 km tilbage til den smukke campingplads og tænk, vi møder ikke en eneste turistbus! I nærheden af Oldenvatnets overflade er vi dykket ind under skyerne igen og det indebærer, at det regner igen. Hvis

det da nogensinde er holdt op med at regne! Lejrchefen har allerede om formiddagen fortalt mig, at hvis det regner, kan vi holde møde i et shelter på den anden side af vejen. Det er så her, at deltagerne mødes til det daglige infomøde, hvor jeg som regel fortæller lidt om morgenda-

gens rute. Der var kun et hovedbord under shelteret, derfor ser man kun ca. halvdelen af deltagerne, men vi hygger os vældigt, for det er slet ikke koldt, selv om den ene side af "bygningen" er helt åbent og det drypper lystigt ved de bagerste rækker. Det afføder nu kun latter og spøgefulde bemærkninger. Pladsens meget smukke beliggenhed har senere - til trods for det plagsomme vejr - ført til at mit lille læserpanel har udnævnt pladsen som årets smukkeste plads. Det er en af to priser, som jeg (Hans) har besluttet mig for at stifte fra i år af. Det er en beskedent pris, der består af en plakette, som er trykt på en vejrfast akrylplade. Se det som lidt PR fra min side på vegne af portalen.

DAG 8. Olden Camping Gytri - Trollveggen Camping. Vi skal helt tilbage til E6 ad den lange Ottadal (Riksvei 15), den eneste mulighed for at afkorte ruten til Trollveggen Camping, når man først er kommet op på Strynefjeldet, er vejen ned til Geiranger og så op på den anden side ad Ørnevejen og ned på den anden side ad Trollstigen. Jo, jeg ved, at der findes campister med campingvogn, der kører op og ned af disse veje og med lidt erfaring og tilstrækkelig motorkraft kan det da også lade sig gøre. Som ansvarlig turarrangør og turlleder kunne jeg ikke anbefale denne løsning og måtte påpege at det var helt og holdent på eget ansvar, da et par af deltagerne luftede muligheden. Der var så kun et par deltagere uden anhænger, der valgte denne mulighed.

For en gangs skyld påtog jeg mig morgenturen, mest fordi jeg var nervøs for de stejle serpenturveje op til Strynefjeldet. Det var nu ikke nogen stor sag, Berlingo'en tøffede stille og roligt op ad svingene og lod som om den

havde langt flere end de 90 dieselmotorer under hjulene, godt hjulpet af en effektiv Turbo og en uovertruffen hdi-teknik. Heldigvis var det en søndag morgen, så der var ikke nogen lastbiler i de lange, mørke tunneller. Inden vi kom til Geirangervejen, havde vi allerede på vej ned bemærket en Heinkel flyvemaskine, der lå ved siden af vejen ved

Strynefjellets højeste toppe, som tunnellerne går tværs igennem.

Grotli. Den blev skudt ned den 27. april 1940 af to engelske jagere, mens den var på bombetogt i Romsdalen og ligger altså stadig her ved vejen, hvor det nødlandede. Det tyske fly fik dog også ram på en af de engelske maskiner, som også nødlandede i nærheden, midt i søen Breidalsvatnet. Som en pudsighed kan nævnes, at begge nationers soldater søgte ly for natten i den samme fjeldhytte, hvor de blev enige om at lade våbnene tie. Tyskerne blev senere arresteret og ført i krigsfangenskab i England. Der skal i øvrigt laves en film om begivenheden i nær fremtid. Nå, alle de andre kørte forbi uden at se, hvad der lå i vejsiden. Hastværk er lastværk! Nu skal jeg ikke gøre mig bagklog, det sker såmænd lige så ofte, at vi må haste forbi noget, vi godt kunne ønske at se nærmere på, men da vi oftest halter bagud pga. af mange fotostops, sætter det sine grænser.

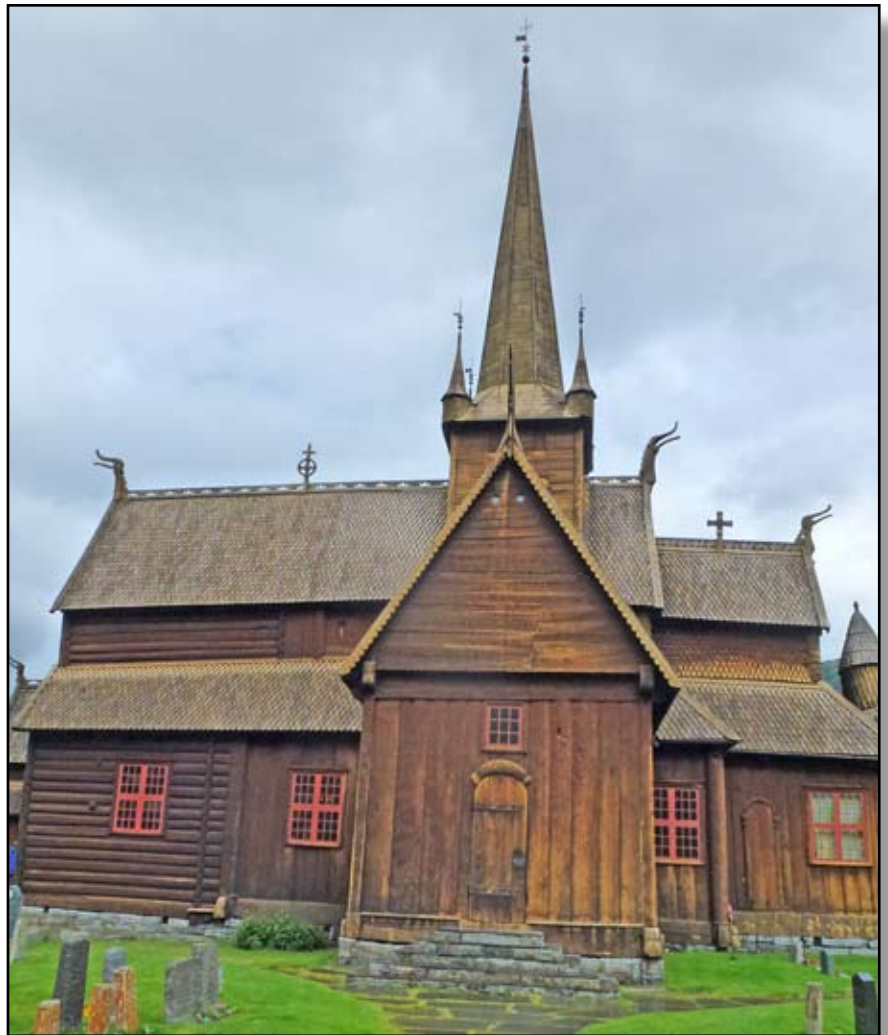
Der er dog en stavkirke her i Ottadalen, som har ry for at være en af de smukkeste i Norge, så den vælger vi at se. Den ligger i Lom. Det er vore to kulturforskere Britt og Per, der ved alt om sådan noget, så vi følger alle (næsten) deres råd. Ingen kommer til at fortryde det og

Lom stavkirke er en stavkirke fra perioden 1170 til 1200 i Lom kommune, Oppland fylke. Kirken, som er en af de største stavkirker i Norge, blev bygget i slutningen af 1100-tallet. Ud fra dendrokronologiske dateringer er stavkirken opført efter 1157/1158.

Det er gjort en række interessante fund af grave, stolpehuller og mønter under arkæologiske udgravninger.

der er da også en klækkelig rabat for honnører, sådan kaldes norske pensionister. Og man gør ikke forskel fordi man kommer fra Danmark! Hold da helt ferie, sikke en trængsel på p-pladsen foran kirken, så det er ikke nemt at parkere et vogntræk, for ikke at sige flere. Til trods for at vi var nødsaget til at shanghaie et par busbaner, var der ingen, der lavede vrøvl og alle kom til deres ret.

Vi standser ved E6 i Otta, men kun for at tanke. Derefter går det den korte strækning mod nord ad E6, sammen med alle de nordkapsfarere der haster afsted for at se så meget asfalt som muligt på den kortest mulige tid. Det er som bekendt ikke rejsegruppens formål; vi vil se og opleve noget undervejs. Vi forlader derfor E6 igen ved Dombås for at følge den smukke E 135 ned gennem Romsdalen for at slutte ved Trollveggen Camping. Her bliver vi nogle dage til store oplevelser.

fortsættelse følger i del 5